

Kellokilpa – Kellokisa

Tätä juttua kirjoittaessani on kaikkien rottweilerystävien rakastama Kellokisa vielä edessäpäin. Itse olen ollut kisaturistina, järjestäjänä tai kanssaeläjänä Kellokisoissa varmaan parikymmentä kertaa. Ensimmäisen kerran vuonna 1992 ja viimeksi viime vuonna 2015 Pirkanmaalla. Ikäväkseni tämän 2016 vuoden Kellokisat jäävät väliin perhejuhlan vuoksi. Kellokisat ovat muodostuneet paitsi rodun mestaruus- ja joukkuekilpailuksi niin myös tapahtumaksi, jossa voi tavata niitä rottweilertuttuja ympäri Suomen ainakin kerran vuodessa. Kellokisa pidetään itsestään selvytenä ja harvoin tulee mietittyä mistä tuo kilpailu on saanut alkunsa.

Alkuperäisnimekseen Kellokilpa järjestettiin ensimmäistä kertaa 1980 yhdennentoista rottweilerleirin yhteydessä. Alun alkaen Kellokilpa oli epävirallinen koe, jonka tarkoituksena oli rento yhdessäolo alaosastojen kesken sekä matala kynnyksellä lähteä kilpailemaan. Kellokilvan palkinnoksi ja tunnukseksi tuli Suomen Rottweileryhdistyksen lahjoittama kiertopalkinto Laivakello. Missä vaiheessa nimitys Kellokilpa muuttui Kellokiseksi, en tiedä, mutta ensimmäisten vuosien dokumentit (Rottweilerlehdet) puhuvat Kellokilvasta. Ensimmäisen Kellokilvan voitti Keski-Pohjanmaan joukkue, johon kuuluivat Ansuliisa ja Kari Kantola, Löytövuoren Afa ja Reino Anttonen sekä Löytövuoren Buchman ja Marita Kamsula.

Heti seuraavana vuonna neljä alaosastoa ilmoittautui 18.7.1981 pidettyyn Kellokilpaan. Valitettavasti vuoden 1980 voittaja Keski-Pohjanmaan alaosasto ei päässyt mukaan mestaruutta puolustamaan ja mittaa toisistaan ottivat vain Turku, Etelä-Häme, Keski-Häme ja Päijät-Häme. Tiukassa kilvassa voittajaksi selviytyi Etelä-Hämeen alaosasto 1453 pisteellä. Kilpailut järjestettiin jälleen leirin yhteydessä ja järjestelyistä vastasivat leirin vetäjät. Säänhaltiat valoivat vettä niin kilpailijoiden kuin katsojienkin niskaan, aivan edellisvuoden tapaan. Tottelevaisuusosa oli kaikilla koirilla alokasluokan säännöllä, mutta maasto suoritettiin kunkin koiran kilpailuluokan mukaisesti. Etelä-Hämeen joukkueessa kilpailivat Haubek's Jenny ja Hannu Mäki, Korpilon Vicky sekä Tuija Koskela ja Butler ja Ilpo Kallio.

Vuonna 1982 Kellosta kilpaili viiden alaosaston joukkueet. Sillä kertaa voitti Keski-Pohjanmaan alaosasto pistein 1405. Joukkueessa kilpaili Negusheim Juppe ja Heikki Lipponen, Agneeta ja J. Isomaa sekä Löytövuoren Iita ja Mikko Eerola. Vuonna 1982 kokoontui Vaasassa Kellokilvan sääntötoimikunta, jossa oli edustajia jokaisesta alaosastosta. Toimikunta päätti 5.6.1982 Vaasassa pidetyssä kokouksessa seuraavaa:

”Ottelun tulokset lasketaan alokasluokassa siten, että tottelevaisuustuloksella pääsee aina maastokokeeseen. Muissa luokissa ala-arvoisilla tuloksilla ei pääse maastoon, mutta tulos otetaan joukkue tulosta laskettaessa huomioon. Voittoa arvioitaessa, sellainen joukkue, jolla on vähemmän ns. virallisesti hyväksyttäviä tuloksia ei voi ohittaa joukkuetta, jolla on niitä enemmän riippumatta yhteispistemäärästä”.

Nämä lienevät ensimmäiset Kellokilvan säännöt.

Sunnuntaina 12.6.1983 keräännyttiin Kellokilvan merkeissä Etelä-Hämeen alaosaston harjoituskentälle. Tällä kertaa vain kolme alaosastoa oli uskaltanut näihin ”lällärikisoiksi” nimitettyihin kilpailuihin. Osa jäsenistä osoitti mieltään epävirallisen kisan vuoksi ja Kellokilpa ei oikein tuntunut ottavan tulta alleen. Alkuperäisen tarkoituksen mukaan nimenomaan alokasluokkalaisten tai siksi aikovien tulee Kellokissassa saada tilaisuus testata koiran ja ohjaajan taso, että voivat ja uskaltavat lähteä virallisiin PK-kisoihin. Tuona vuonna alaosastoista mukana olivat Etelä-Häme, Päijät-Häme ja Turku. Etelä-Hämeen voittaja joukkueessa kilpailivat Sininettan Istanbul ja Juha Kurtti, Heidenmoor Xena ja Uotinen Virpi sekä Haukkukallion Tilda ja Paakkonen Rainer.

Kellokilpa virallistuu

10.6.1984 aamun varhaisina hetkinä käänsi rottweilerkansa autojensa nokat kohti Tammelaa. Matkan kohteena oli nyt ensimmäiset viralliset SRY:n mestaruuskilpailut ja alaostojen välinen Kellokilpa. Ilma oli kolea, yöllä oli elohopea laskenut pakkaslukemiin, mutta viileys ei menoa haitannut. Kaukaisimmat matkalaiset olivat saapuneet jo edellisenä iltana ja leiriytyneet Rottishovin pihalla, kuten myös järjestäjät. Kokeiden järjestämispuolesta vastasi tällä kertaa Päijät-Hämeen alaostasto. Ylitoimitsijana oli Leila Tikkanen ja ylituomarina Pentti Lehtinen. Kokeissa oli seuraavat lajit: tottelevaisuus, jälki ja haku. Määräaikaan oli koiria ilmoittautunut yhteensä 31 koiraa, jälkikokeen ollessa suosituin. Maastossa onnistumisia tuli, mutta tottelevaisuudessa hyppy tuotti monelle vaikeuksia. Kellokilvan voitti Etelä-Hämeen alaostasto, jota edustivat Sininettan Istanbul ja Juha Kurtti, Vahvan Tassun Mercedes ja T. Tanni sekä Jenhaus Klaus ja M. Laitinen. Haun mestaruuden vei Sininettan Istanbul ja Juha Kurtti ja jäljen mestaruuden vei Amiraali ja Timo Törmä.

Vuonna 1985 kesäkuun puolivälissä rottweilerväki kokoontui jo perinteeksi muodostuneeseen Kellokilpaan Kokkolaan. Mestaruuskilpailuun osallistui 14 koiraa, joista tuloksen saavutti kuusi. Ahkerimmin koulutuskentällä oli oltu Pirkanmaalla, joka voitti Kellokilvan pistein 1726. Joukkueessa kilpailivat Sininettan Istanbul ja Juha Kurtti, Jenhaus Klaus ja Matti Laitinen sekä Taronga ja Antti Vilo. Löytövuoren kennel lahjoitti ensimmäisen kiertopalkinnon Kellokilvan parhaalle koiralle. Palkinnon saivat vuodeksi haltuunsa Sininettan Istanbul ja Juha Kurtti.

24.8.1986 Kellokilpa järjestettiin Mynämäellä ja järjestäjänä toimi Turun alaostasto. Kellokisaan oli ilmoittautunut kahdeksan joukkuetta, joissa kilpaili yhteensä 34 koiraa. Ylituomarina toimi Teuvo Jylinkoski. Koe alkoi maasto-osuudella Laitilan metsissä ja tottelevaisuus suoritettiin Mynämäen urheilukentällä. Kokeet onnistuivat hyvin ja tuomarit kehuivat huolella tehtyjä jälkiä, joita marjastajat eivät vielä aamulla ehtineet pilata. Kellokisan voittivat jälleen Pirkanmaalaiset (1561) joukkueellaan Jenhaus Klaus ja Matti Laitinen, Mirrot Mysterious ja Esa Kriikku sekä Sininettan Istanbul ja Juha Kurtti. Paras pistemäärä oli kuitenkin epävirallisella Helsingin joukkueella (1699), jossa kilpailivat Juanitan Celebes ja Marita Perkiö, Katweiler Gamma ja Tauno Muhonen sekä Joukonheimon Lux ja Katriina Vuorinen. Kokeen parhaan tuloksen saavutti Katweiler Gamma (598).

Osallistuja määrät nousevat ja lajit lisääntyvät

1987 vuoden Kellokisa järjestettiin Pirkanmaalla. Kisajärjestelyt jännittivät, sillä kisaan oli ilmoittautunut 42 koiraa, joista jäljelle peräti 36. Siinä tarvittiin metsää ja talkoolaisia aika tavalla. Ylituomarina tällä kertaa oli Reino Anttonen. Kuuroluonteiset saderyöpyt heittivät vettä kilpailijoiden niskaan, mutta ei se tahtia haitannut. Kilpailun paras koira vuonna 1987 oli Rexlean Ali ja Teppo Sinervo. Joukkuekilpailun voitti Pirkanmaan alaostaston 1-joukkue pisteillä 1720, jossa kisasivat Aristos ja Antti Vilo, Mirrot Mysterious ja Esa Kriikku sekä Orbix Xavier ja Sakari Lehtonen.

Seuraavina vuosina koirien määrät nousivat edelleen ja vuonna 1990 osallistuneita oli jo 58 koirakkoa. Vuonna 1991 oli ehkä suurimmat tai ainakin yhdet suurimmista Kellokisoista, kun peräti 87 koirakkoa ja 24 joukkuetta ottivat toisistaan mittaa Tammelassa järjestetyssä Kellokisassa. Kisan voitti Päijät-Hämeen 1-joukkue pistein 832.

Alkuvuosina Kellokisassa kisattiin vain jäljellä ja haussa. Milloin muut nykyiset lajit tulivat mukaan, ei minulla ole tarkkaa tietoa. 1992 muistan ensimmäisissä Kellokisoissa ihmetelleeni, mikä ihme on YK-koe. "Vastasyntyneenä" harrastajana yhdistin kokeen YK-joukkoihin, sillä ainoana kilpailijana Jari Myllykoski oli osuvasti pukeutunut armeijan vihreään asuun ja barettiin. Ainakin tuolloin jo kisattiin siis kolmessa lajissa.

Vuonna 1993 järjestelyvuorossa olivat satakuntalaiset. Tällöin Kellokisaan tuli mukaan suojelukoe, jonka voitti Finweilers Fanta ja Maija-Liisa Kajas pistein 263. Vuosina 1993-2007 kisattiin niin IPO:ssa kuin suojelussa. Erikoisjälki tuli ensimmäistä kertaan mukaan 2010, jolloin voiton vei Manouman Syndrooma-Pasi ja Kaisa Salovuori. Haasteellisena järjestäjille on erikoisjälki ollut lajina mukana vain kaksi kertaa ja yhden kerran on järjestetty lajin mestaruuskoe erillisenä koikeena. Kilpailijoiden lisääntyminen sekä suojelussa että erikoisjäljellä hankaloittaa järjestelyjä. On erittäin haasteellista löytää peltoja ja osaavia jälkien tekijöitä. Kuitenkin olisi erittäin mieluisaa nähdä myös erikoisjälki osana Kello- ja mestaruuskilpailua.

Kello- ja mestaruuskisan järjestäminen on haasteellista. Laji- ja osallistujamäärät aiheuttavat sen, että alaosastoista vain osa haluaa ottaa kisat järjestettäväkseen. Osallistumista voidaan rajoittaa mm. joukkueiden osalta ja lisäksi järjestäjä saa itse päättää ottaako erikoisjäljen mukaan vai jättääkö pois. Tästä huolimatta on viime vuosia ollut haastetta löytää kisoille järjestäjää. Olemmekin tulevaisuudessa sen tosiasian edessä, että joudumme pohtimaan tuleeko kisat järjestää jollakin toisella tavalla. Olisi ikävää, jos joudumme tilanteeseen, että rodun mestaruuskisoja ei olisi lainkaan tai ne olisi jaettu kansalliset ja kansainväliset lajit erikseen. Tämä aiheuttaisi varmasti varsinaisen Kellokisan kuivumisen kokoon ajan saatossa.

Yhteinen tapahtuma

Omissa muistoissani Kello- ja mestaruuskisat ovat paitsi rodun mestaruus- ja joukkuekisa niin ennen kaikkea mukavaa yhdessäoloa, mitä ainakin 90-luvulla erityisesti illanvietoissa oli. Järjestäjän yksi tärkeistä tehtävistä oli kehittää kilpailuhenkiselle rottweilerväelle myös iltamat, jossa kisattiin erilaisissa leikeissä. Joskus nämä iltamat hieman venähtivät ja löivät ehkä ylikin, mutta siitä huolimatta kaikki kilpailijat ja järjestäjät olivat aamulla valmiina jatkamaan kilpailuja. Illanviettoihin panostettiin runsaasti. Erilaisia alaosastojen välisiä kilpailuja järjestettiin, grillattiin, pelattiin ja laulettiin.

Tuohon aikaan matkaan myös lähdettiin isolla joukolla, ei vain kilpailijat, vaan kannustusjoukkoja oli mukana runsaasti. Oma alaosastoni usein tuki matkaa maksamalla kuluja ja hankkimalla ”edustuspaidat”. Joukolla varattiin mökkejä leirintäalueelta tai majoituttiin kisapaikalla autoissa tai vaunuissa. Kisassa kannustettiin ja kisattiin loppuun asti, keskeyttäminen ei tullut kyseeseen.

Tavattiin tuttuja ympäri Suomen. Vaihdettiin kuulumisia ja niitä kuuluisia treenivinkkejä. Jaettiin onnistumisen ilo ja lohdutettiin epäonnistunutta. Kaiken kaikkiaan oltiin yhtä isoa rottweilerperhettä, joka kannusti lajista, luokasta ja alaosastosta riippumatta. Totta kai tuolloinkin Kellosta ja mestaruudesta kisattiin tosissaan. Sen huomasi viimeistään palkintojen jaossa, jossa kello kilisi ja hyvän tahtoisia herjoja lenteli ilmassa. Toivoisin tuon ajan rentouden palaavan Kello- ja mestaruuskilpailuihin, vaikka kouluttaminen ja kilpaileminen ovatkin nousseet ylemmälle tasolle.

Kiertopalkinnot

Alkuun Kellokisassa kisattiin vain joukkuepalkinnosta, mutta hiljalleen mukaan tuli muita erilaisia kiertopalkintoja, joita edellisvuosien kilpailijat ja muut rottweilerharrastajat lahjoittivat. Nykyään kiertopalkintoja on jo ehkä hieman liikaakin, sillä niiden ”metsästys” on järjestäjille välillä hyvin työlästä. Nykyään Laivakellon lisäksi kisataan seuraavista palkinnoista:

Tsemppari kello, jonka saa joukkue jolla korkein pistemäärä ilman yhtään tulosta. Palkinnon on lahjoittanut Päijät-Hämeen alaosasto.

Pirkonpytty, Kellokisojen paras pistemäärä luokasta riippumatta. Lahjoittanut Pirkko Pesonen

Paras tulokas, koirakko joka saavuttaa parhaan pistemäärän ensimmäiseen PK-kokeeseen osallistuvista koirista.

Paras Veteraani, koiralle joka saavuttaa parhaan pistemäärän 8 vuotta täyttäneistä koirista. Lahjoittanut Heidi Helin.

Parhaat tottelevaisuuspisteet, luokasta riippumatta.

Heizelwood kiertopalkinto, on tarkoitettu luovutettavaksi parhaalle Suomeen rekisteröidylle rottweilerille, joka saavuttaa IPO 3 rotumestaruuden. Lahjoittanut Kennel Heizelwood.

Paras A-osa, IPO 3 luokassa. Lahjoittanut IFR IPO MM-2014 joukkue.

Paras C-osa, IPO 3 luokassa. Lahjoittanut IFR IPO MM-2013 joukkue.

Kasvattaja palkinto, kennelille jonka koirakot saavuttavat suurimman pistemäärän tuloksesta huolimatta. Lahjoittanut Kristiina Niemelä

Tarinan kokosi Elina Laaksonen (lähteet Rottweilerlehdet 1981 – 1987)